

ব্যথাବ ଜ୍ଞାନ

—ଜଗନ୍ନାଥ—

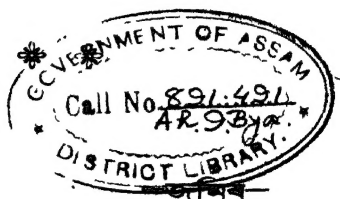
Government of

ব্যথান দান

..... আজি বননিৰ সৰা পাতে গায়

বসন্ত — তুমি আহিছিলি

বৈ—' ৪৯

SANKARDEV LIBRARY

Panchabati Asbram

Gauhati, Assam.

দায়—১১/০ অনা

DISTRICT LIBRARY.

—অৰ্পণ—

কোনোবা অজান বলিয়া কবিৰ

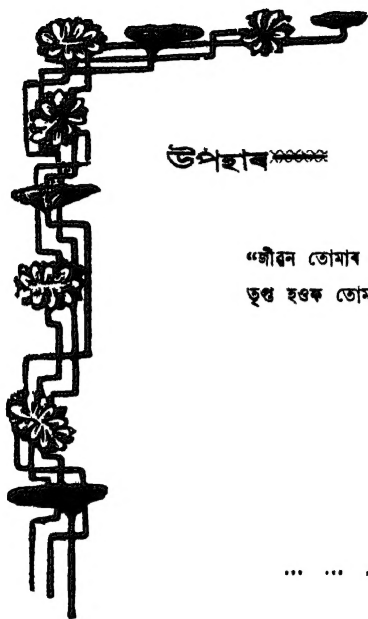
কেচা কলিজাব 'ব্যথাৰ দান'

তাৰ—

জীৱনৰ বাটত ওচৰ চাপি

হেৰাই পৰা

কোনোবা অজান প্ৰিয়াৰ বাবে

উপহাৰ

“জীৱন তোমাৰ মধুৰ হওক
ভৃগু হওক তোমাৰ মন”.....

... .. লৈ

अथवा न

*Library books will give you joy for long
if handled carefully with clean hands*

—চেনেহৰ কল্পাৰুবি কাক মই কই যাম
কাষ চাপি স্নাহি পালে মন্থন সৰ্ব্ব
বুকুত মুখনি বাখি অধৰ কঁপাই কোনে
স্নেহ আৰু সিদ্ধান্ত হবহি অধীৰ !!—

— x —

*** মৰম ভিখাৰী মৰম বিচাৰি
 আছিলেঁ। তোমাৰ অতিথি হই
 উঠা উঠা মোৰ হৃদয়ৰ বাণী !
 চকুৰ সপোন আঁতৰ কই ।

চোৱা বাহিৰত মিলন প্ৰয়াসী
 মধুৰ জোনালী বাগৰি যায়
 প্ৰণয়ী হিয়াৰ গোপন বাতৰি
 নিজৰ বুকুত ভৰাই লয় ।

উঠা বাণী মোৰ উঠা উঠা হেৰা
 খোলাহি তোমাৰ দুৱাৰ খনি
 সপোন লুপৰ লগতে ৰূপাই
 তোলাহি মিলন বীণাৰ ধনি । ***

(১)

কোনে আহিছিল বালিচবে মোৰ
আজিও বইছে খোজৰ চিন
কোনে আহি এই শুকান বালিত
বজালেহি মধু মায়াৰ বীণ !

কোমে আহি মোৰ সাজিলে কানন
তক-লতা-পাতে সবুজ কই
বাশি বাশি ফুল হল জক্ মক্
মাধবী মাকত আহিলে বই !

কোনে আহিছিল ভবা হিয়া লই
ঢালিলে প্রণয় উদ্যায় কবি
কোনেনো চেনেহে চুমাটি বাচিলে
ইমান মায়াৰে সাবটি ধৰি !

স্বামীজী

মন কাটি নিলে কোনে আহি যোব,
প্রাণ মোহ গল প্রণয় পি,
বুকু ভাঙি গল পৰল আঘাতে
কই গল ফুল ভুলটো দি!

কোনে আহিছিল বালিচবে মোব
খোজটি আজিও থাকিল পবি
দুটুপি চকুলো নিতে পবে জাত
নিতে ভিজে বালি স্মরণ কবি!

— x —

(২)

এমুৱা জোনালী নিশা সিদিনাও জনিছিল
 আকাশত বগী বগী তবাব মুকুতা
 একোখনি পালজবি সিদিনাও তাঁহিছিল
 একোখনি বগামেঘ লাহে লাহে উঠা—

নাবিকল ডামোজব সিদিনাও লবিছিল
 পাতুৰোব খীৰ খীৰ মূহু বতাহত
 আঁকিছিল ছবিবোৰ আজিলবে মনোমোহা
 তমি মই আক সেই জোনব মাজত ।

ব্যাখ্যাৰ দ্বাৰা

ওচৰতে হাটিনাই বুকুখনি খুলিছিল
গোকৰ মদিৰা ঢালি মতলিয়া হই
সপোন কুঁৱৰী যেন নামি আহি বিলাসেৰে
চকুমুখে আদৰিলে চেনেহৰে লই।—

তেতিয়াই কইছিল “কিনো আজি মনোমোহা
আজিৰ কবিতা এটি লিখি দিবা দেই।”
তেতিয়া আছিলে। মই আপোন-বিভোৰ হই
কবিতা আঁৰত মোৰ আছিলে লুকাই।—

সিদিনাৰে দৰে আজি আছে সকলোটি পূৰ
আজি মাথো কাষৰত তুমি মোৰ নাই
সেয়েহে আহিছে আজি চেনেহ কবিতা মোৰ
তোমাৰ অভাব খিনি জগাই জগাই !!

(৩)

কাকনো ভাঙিম সখী ! প্রাণৰ কথাটি মোৰ
—অন্তৰত ধৰি থকা কৰুণ কথাটি
বাখাৰ চুৰিবে কাটি টুকুৰা টুকুৰা কৰা
কাক দিম দেখুৱাই গুপ্ত হিয়াটি !

সমীৰণ বই যায় শাঁতাই ধৰণী বুকু
অনাবিল আনন্দৰ ঢালি সুধাধাৰ
নোৱাৰো ভাঙিম সখী ! তাক ই প্রাণৰ কথা
কিজনি সুধৰ তাৰো লাগি যায় আঁৰ !

বননিত ফুলে ফুল আলস্ৰুৱা প্রাণ লই
প্ৰেম সুখ সৌন্দৰ্য্যৰ সুধমা বিলাই
নোৱাৰো তাকোতো সখী ! জনাব হিয়াৰ কথা
আঘাতত সিও জানো জঁয় পৰি যায় !

অখ্যাত জোনালী

বননিৰ বিহগক নোৱাৰো ভাঙিব সখী
—বাঢ়িছে ধবাক সুখ হিয়াৰ আপোন ;
মোৰ এই কলিজাৰ শূনি দৰদৰ কথা
কিজানিবা ভাঙে তাৰো সুবৰ সপোন !

জোনালীৰ জ্যোতি-বাশি আকাশ বাগৰি আহে
চেনেহৰ ধবণীক স্তম্ভতে বুৰাই ;
মোৰ কথা জানি পালে সেই জোনালীও জানো
বিষাদত বিবহত কলা হই যায় !

কাকনো ভাঙিম সখী প্ৰাণৰ কথাটি মোৰ
মোক পোৰা জুইকুৰা কাক জাপি দিম
সেউজীয়া ধবণীৰ সুখৰ সপোন ভাঙি
প্ৰাণৰ কথাটি মোৰ কাকনো ভাঙিম !!

— ৪ —

(৪)

প্ৰভাতৰ সন্ধ্যাতকৈ সৰু
আনিছিলো তুমাক সাদৰি
প্ৰেমে তৰা ফুলৰ ডালাৰে
হিয়া তৰা আঁহানে বৰি !

ভাবিছিলো জীৱনে জীৱনে
বুকু মাৰে আঁহৰি বাখিম
আকাশৰ ধৰণীৰ দৰে
জীৱনক মধুৰ কৰিম !

আশা মোৰ ঘৰ-মৰীচিকা
তুমি মোৰ আকাশৰ ফুল
বিজ্ঞাৰিলে নিশিৰা . কেঁচুকে
খ্যাত মোৰ জীৱনৰ ফুল !

ব্যথাৰ লক্ষ্য

আজি মোৰ গধূলিৰ সতে
দিলো সখী তোমাকো বিদায়
সাদৰিছো বিবহ বজনী
বুকে মোৰ ব্যথা বাশি লই !

যোৱা তুমি প্ৰিয়তমা মোৰ
হাঁহি মুখে যোৱা ৰূপবাণী !
বব মোৰ ব্যথিত হৃদয়
সঙ্গী মোৰ বব চকু পানী !

বিহগৰ ব্যথা কলবৰে—
সবা-পাতে জৰ্-জৰ্ গায়—
“সন্ধ্যা দেবী বিদায়—বিদায়—”
—প্ৰিয়া মোৰ বিদায়—বিদায় !

আজি মোৰ হিৱা ব্যথা-ভৰা
মোৰ বুকে গীতি-স্বৰ নাই
জলভৰা নয়নেৰে মাথো
প্ৰিয়া আজি বাচিলো বিদায় !!

(৫)

নিজ হাতে মাটি খান্দি সাজিলো কবর
নিজেই গাবিলো মোর অতি প্রিয়-জন
চকুলো দুটুপি মচি হুমুনিয়াটিবে
নিজে ময়ে অতীতক দিলো বিসর্জন !

আন্ধারে ঢাকিলে মোর শুভ্র কল্পলোক
অকলে শুকাই গল রূপ-রস-প্রাণ
কণ্টকে ভবিল মাথো কুসুম কানন
মার গল অকালতে বসন্তের গান !

পরি সেই কবরতে পখীয়ে বিনায়,
ভাঁহি উঠি সুখ তার পুখু মার যায়,
জিলিকি নিয়ব টোপা পুনর শুকায়
দেখি মোর প্রাণে মাথো কবে হায় হায় !

বই আছে চকুপানী আছে হুমুনিয়া
বেদনা কণ্টকে আঁক বিদ্ধে ভগ্না হিয়া !

— X —

(৬)

অবহ কতনা জ্বালা-দুখ-বেথা
হিয়াৰ মাজত গোপনে লই
প্ৰাণৰো অধিক চেনেহৰ মোৰ
প্ৰিয়াৰ ওচৰ চাপিলো গই !

কলেঁ।-“যাওঁ মই, সুখে থাকা তুমি
আজি শোক ছেৰা বিদায় দিয়া”
দেখিলেঁ। প্ৰিয়াৰ চকুলো দুটুপি
দুগালেদি বই জাগিছে হিয়া।

অতি সাৱধানে মনক সামৰি
কলে—“দিলো সঁচা বিদায় বাণী,
প্ৰিয় তুমি মোক নাযাবা পাহৰি।”
উঠিলো হিয়াত বেদনা সানি।

বিদায়ৰ সেই শেষ কথাষাৰি
হিয়াৰো হিয়াত আজিও বহি
জীৱনৰ মোৰ স্মৃতিৰ ধবণী
বাখিছে নবীন সহজ কই !!

কাথৰ দাঁত

(৭)

বিবহৰ এই জোনালী নিশাটি
পুৱাব এদিন পুৱাব
মোহিনী উষাই মলয়া সমীৰ
বোৱাব এদিন বোৱাব !

কনক কিৰণে কাননে কাননে
ফুলাৰ কুসুম ফুলাৰ
প্ৰাণ-মন-হিয়া কেতেকীৰ স্তৰে
ভুলাব এদিন ভুলাব !

সেউজীয়া মোৰ ধৰাখনি এই
হাঁহিব এদিন হাঁহিব
সপোনৰ দেশ চকুৰ আগত
শোভিব এদিন শোভিব !

(৮).

বিবহ-বজী পুৱালে সাদৰী
উষাৰ নিচিনা আহিবা হাঁহি
কাননত মোৰ কোকিলে ডাকিব
কনক-কুসুমে মেলিব পাহি ।

তোমাৰ পথত পাবি দিম সখী
ছববি বনৰ দলিচা খনি
সিঁচুৰাই থম মুকুতাৰ কণা
নানা বৰণৰ বহণ সানি ।

ব্যথার দান

বঙা-চৰণৰ কোমল পৰশে
মুকুতাৰ ফুলে বাগৰি লাজে
ৰূপ ভুলনাত পৰাজয় মানি
বনতে লুকাব নিজকে নিজে।

ওপচাই মোৰ প্ৰেম-পিয়ালাটি
ৰূপৰ মদিৰা দিবাৰি বাকি
নিমজ আঙুলি পৰশাৰা গাত
আঁখিয়ে আঁখিয়ে পেলাবা আঁখি।

তোমাৰ জখৰে বিজুলি গেলিব
অধৰৰ যোৱা পৰশা পাই
কাননত মোক তুমি আক মই
মিলিম দুয়োৱে একেটি হই।

PLEASE HANDLE THE BOOK CAREFULLY.

স্বপ্নাবলী

পাহাবাবা সখী দূৰ অতীতক
কথা-কবিতাব গাথিবা মালা
সঙ্গীত-স্বৰ নমাবা শাওণ
প্রণয়-পূৰীৰ অযিয়া ঢালা ।

জীৱন-বীণাটি বাধিছো মজাই
আঙুলি ফুলাই তুমিবা স্মৰ
এই নিজানত নমিৰ সিদিন
সপোন বেঙোৱা স্বৰগ-পূব ।

— X —

ব্যথাৰ দান

(৯)

তুমি সখী নালাগে আহিব—
বিবহৰ জোনালীৰ আঁখিত মাধুৰী সনা
নালাগে ই মোৰ লুপ্ত-সপোন ভাগিব
তুমি সখী নালাগে আহিব।

কল্পনাৰ আকাশত সাত বৰগীয়া সউ
জিলিকি থাকক মোৰ বামধনু খনি
তুমি সখী আহি পালে জ্যোতিৰ্টি পৰিলে তাত
ভাগি যাব জিল্-মিল্ বামধনু খনি।
মই সজা বামধনু খনি !!

ব্যথাৰ দান

তোমাৰ কাঁটত সখী ছববিৰ পাতে পাতে
ফুলি ধ'ক জল-মল্ নিশ্বব ফুল
তুমি সখী আহি পালে সখি যাব সকলোটি
নেদেখিবা পুনৰায় জল-মল্ ফুল
আজি ফুলা, নিশ্বব ফুল !

মই সখী ভাল পাওঁ জীৱনৰ এয়ে সাধ
নিবিচাৰো মই তাৰ একো প্ৰতিদান
ভাল পাই ভাল লাগে, তাতেই আনন্দ মোৰ
নালাগে আহিব যাচি তাৰ প্ৰতিদান
— প্ৰণয়ৰ মোৰ প্ৰতিদান !

দূৰৰ মাধুৰী কেবা ওচৰত লয় পাব
স্থবৰ সপোন মোৰ জগালেই মাৰ যাব
অস্তবৰ ছবি তুমি হৃদয়তে বই থকা
ওচৰত তুমি মোৰ নালাগে আহিব—
তুমি সখী নালাগে আহিব ।

ব্যথাৰ দান

জলি থকা তুমি সোণ উজলাই নীলাকাশ
তোমাৰ কিৰণ বাশি আহি বই বই
সাগৰ বুকুত মোৰ জোঁৱাবৰ ঢউ তুলি,
প্ৰণয়ী জীৱন মোৰ ধ'ক উতলাই ।
তুমি মোৰ সাগৰত নালাগে নামিব—
তুমি সখী নালাগে আহিব !!

—:•••:—

(১০)

সিদিনা বুজিলো মোব জীবনব ভুল
হিয়া-ভবা কাননব গোন্ধে-ভবা বসন্তব
যিদিনা মবহি গল প্রিয়ব ফুল !

সেইদিনা সুবুজিলো জীবনব ভুল
সৌন্দর্য্যব মবীচিকা দেখি
কল্পনাব বামধনু অঁকি
যিদিনা নিজেই ময়ে কবিছিলো ভুল !!

আজি ভুল— দেখা দিছে জীবনব ভুল
যিমানে গাথিলো কুল
যিমানে সাজিলো ভবা
সবাতো লাগিছে জুই ধবা দিছে ভুল !!!

(১১)

ভুল—

ভুলে যদি মোর বিবহী নিশাব
সপোন ঝাগিনী এটি
ভুলে যদি মোর মীলা আকাশ
ধরলী জোবালী জ্যোতি,
ভুলে যদি মোর প্রিয়া-প্রণয়
স্বপ্ন-বাসধনু খনি,
ভুলে যদি মোর দুটি নয়ন
দুধাবি চকুৰ পানী,
ভুলে যদি মোর হৃদয়নিয়া এটি
—বুকুখনি ভাঙি আনে,
ভুলে যদি মোর মৰম মাজত
কথা-আকুলতা দানে,
—ভুলে যদি কোক বিজয় কুকত
আকুলি সাক্ষতি লয়
তেনেহলে মোর ভুলেই আপোন
প্রাণৰ আপোন অই !

(১২)

তোমাৰ অঁথিবে ধ্যান কৰি সখা !

কত নিশা জাগি কাটিছে।

নৌবৰ নিশাৰ বিৰহী কেতেকী

হিয়া ভাঙি মতা শুনিছে।

বাঁহীটিৰ মোৰ শুব তুলি তুলি

বুকু ভৰা কথা ভাঙিছে।

তোমাৰ নামৰ ফুলমালা ধৰি

হিয়া ডালা ভৰি গাখিছে।

পৰশত মোৰ নায়েো যদি তুমি

হৃদয়ত সদা বাখিছে।

বাহুব মাজত নিবিচাবে। সখা

অস্তবত থকা — খাটিছে।

—:•••:—

ব্রত্ৰাৰ দান

(১৩)

পাহৰি পেলালে। আজি
হিলা ভৰা ইতিহাস
বুখাই লাগাথে। আৰু
প্ৰেমৰ কবিতা মালা ।

হৃদয়ৰ ছবিখনি
মোহাবি কৰিলে। চুৰ
সহিম কিমান আৰু
বিবহৰ বিব-জালা ।

সজ্জিয়াই আবেৰিলে
সেউজীয়া ধন্যখনি
আন্ধাৰকে ললে। আজি
চকুৰ জেজুত ধৰি

সৌৰবণী সিপাৰত
ধৰা ভূমি ত্ৰিলা মোৰ
পাহৰি পেলাওঁ আজি
আশা-জুই পানী কৰি !!

(১৪)

নোরাবেঁ! ভুলিব আক সেই কলা জাঁখি দুটি
সকলো কপতে দেখোঁ সিটি কপে উঠে ফুটি!

প্রতিপলে ধবণীত নানা কপে খেলা কবে
তাবে মাজে প্রাণে মোব ভোমাকে বিচাৰি ফুবে

কোনোরে নোরাবে মোক ভুলাব এতিলোল'কে
সেই একেখনি মুখ হৃদয়ত জ্বলি থাকে।

নোরাবেঁ! মচিব আক সেই মায়া ছবি খনি
সেউজীয়া হিয়া মোব বাখিছে কিবণ সানি

ভুলজে জেহাক মই নোরাবেঁ! ভুলিব প্রাণ!
সৌরবণীটিয়ে মোব জীবন-পথৰ গান।

— ৪ —

(১৫)

তুমি মোক চিনি পোৱা নাই
তুমি মোক জানি পোৱা নাই— প্রিয়তমা !

তুমি মোৰ চিন্তা বিনোদিনী
তুমি মোৰ বিশ্ব বিমোহিনী— প্রানৰক্ষমা !

তুমি মোৰ থাপনাৰ দেৱী
তুমি মোৰ প্রেম-বীণাপাণি
প্রিয়া ! মই তোমাৰ পূজাৰী ।

তুমি মোৰ তৃপ্তি নৱনব
তুমি মোৰ দীপ্তি জীৱনব
দীন মই তোমাৰ ভিখাৰী ।

তুমি মোৰ শ্ৰিঙ্গা অনাহুতা
সপোনৰ বহীন কবিতা
দূৰণিৰ বাটকল্পা মই ।

আকাশৰ তুমি মনোমোহা
জীৱনৰ মোৰ ধ্ৰুৱ ভবা
কটাম জীৱন নিশা চাই চাই বই।

যুগে যুগে তুমি মোৰ বৰা নয়নত
মই দিয়া কপৰ মাজত
যদিওবা মোক তুমি দিছা আঁতৰাই
তুমি ললা মই দিয়া ফুল
হ'ল। তুমি কপত অতুল
যদিওবা তুমি নিজে কব পৰা নাই।

তুমি মোৰ চিৰ বিনোদিনী
তুমি মোৰ চিৰ আদৰৰ
মই বম দূৰণি-দেশত
ব্যথা-জুই হলি বিবহৰ !

— বিবহে মিলন মোৰ
প্ৰেমে মোৰ জীৱনৰ গান
তুমি মোৰ স্নায়াময়ী দেৱী
সঙ্গী মোৰ তোমাবেই ধ্যান ॥

— x —

ব্যথাৰ দান

(:৬)

প্ৰভাতৰ সমীৰণে বুলাই লাহৰী হাত
জগালেহি চেনেহৰ মৃদু-পৰশেৰে
জড়তাৰ টোপনিক বিদায় চাহনি যাচি
উঠিলে। সজাগি আজি অতি উলাহেৰে।

... ..

উঠিয়েই দেখা পালে। স্মৃতিৰ পথাৰ খনি
সবুজ ঘাঁহেৰে ঢকা তাৰ বুকুখন
মাজে মাজে কেতিয়াবা মোৰ প্ৰিয়তমা স'তে
তাতে বহি জুৰিছিলে। জীৱনৰ গান।

... ..

সেউজীয়া নীলা বঙা নানা তৰহৰ ফুল
ঘাঁহনিৰ আগে আগে উঠিছে বিকশি
নানান পখিলা উৰি ফুলে ফুলে চুমা লই
ফুলৰ নিয়ৰ টোপা দিছেচি উজাৰি।

... ..

PLEASE HANDLE THE BOOK CAREFULLY.

পাখীৰ দান

ছটি পখী উৰি আঁঠি ঘাঁহনিৰ ওপৰতে
পাতিলেহি কিনো কথা আনন্দতে পৰি
নিয়ৰ সবাই দুয়ো খোজে খোজে চিন বাখি
ফুৰিলেহি আনন্দতে দুয়ো খোজ কাড়ি !

... ...

সেই যেন একেকথা একে প্ৰিয়া প্ৰণয়িনী
একে সেই জীৱনৰ প্ৰণয়ৰ গান
একে সেই চিন লই কৰি একে অভিনয়
আজিও পথাৰ খনি হইছে শোভন

... ...

পথাৰৰ বুকু ভৰি ঘাঁহনিৰ আগে আগে
জিলিকিছে নিয়ৰৰ অলেখ টোপাল
তাবেই লগতে ময়ো এটুপি চকুৰ পানী
পথাৰখনক আজি কৰি দিলোঁ দান।

... ...

পথাৰৰ লাখ লাখ নিয়ৰৰ টোপাস'তে
চকুলো টুপিও মোৰ য'ক আজি শুহি
হয়তোবা কেতিয়াবা মোৰ প্ৰিয়তমা আহি
ভাতে গজি উঠা ফুল দেখিব এপাহি।

(১৭)

মোৰ বীণাটিৰ স্তবটিয়ে গ'ই
নপশেনে প্ৰিয়া তোমাৰ কাণ
আকাশ পৰশি ঘূৰি ঘূৰি মৰে
তোমাৰ বিৰহী—বীণৰ তান !

... ..

সেই স্তব শুনি আকাশ বুকুৰ
চাঁদ ভাবকাও মলিন হ'ল
ৰূপহী—কুসুমে ৰূপ হেৰুৱালে
বিহগী কণ্ঠ ককণ হ'ল !

তুমিহে প্ৰিয়াটি মুশুনীলা মোৰ
 আকাশ পৰশা প্ৰাণৰ গান
 মোৰ দোষ কিটো ?—তুমি মুশুনীলা
 তন্দ্রা-বধিৰ তোমাৰ কাণ !

...

মোৰ বিদায়ৰ পিচত দেখিবা
 তোমাৰ পূজাৰী কোনোৱে নাই
 তেতিয়াও যদি তোমাৰ দুকাণে
 বধিৰতা ভাগি মুকুতি পায় ;

...

আকাশ বুকুত শুনিবা লাহৰী
 আজিৰ বীণৰে স্মৃতিৰ বেণু
 প্ৰতিটো স্মৰতে থাকিব জীয়াই
 মৰমী বুকৰ ডেজৰ বেণু।

ব্যথাৰ দান

১৮

শুনা প্ৰিয়া মোৰ এটি গোৰুৱৰ গান
জীৱনৰ মাথো এটি গোৰুৱৰ গান

যেতিয়া পুৱতী-নিশা

দেখি নিজে নিজ দশা

মিলনৰ শেষ আশা কৰি পৰিহাৰ
যোৱা বাটেৰেই দেহি ফিৰিলেঁ। পুনৰ

কলিজা এঙাৰ হ'ই

চকু-পানী গ'ল বই

টোপাটোপে দেহি অ'ই তোৰ পদূলিত
তাজিও ধৰণী কঁপে তাৰ বিনমিত !

শুনা নাই ? শুনা নাই ?

প্ৰিয়া তই শুনা নাই—

মোৰ সেই চকুলোৰ ব্যথাৰ গান ?
—নালাগে শুনিব তই নাপাতিবি কাণ !

যদিও নহয় ছল,
যদিও নিবন্ধে ভবি,
যদিও নকবে তোৰ খোজে পতি ভুল
খোজবোৰ লৈয়ে তোৰ সি যে বিয়াকুল !
নিঠুৰ ভবিৰ তোৰ
লাগিলে আঘাতবোৰ
মোৰ চকুলোৱে তাকে স্নেহ-দান বুলি
বুকুৰ মাজত লয় সাদৰেৰে তুলি ।
বিননিৰ বননিত
বিবহৰ অগনিত
যদিও পৰাণ মোৰ দহি-পুৰি গ'ল
তথাপি গোবৰ মোৰ ইটি ব'ই গ'ল ।
—তোৰ মোৰ প্রণয়ৰ
স্মৃতিৰ সফুৰা বচি
দেখা পাওঁ মিল হোৱা পদূলিত তোৰ
তোৰ সেই খোজ আৰু মোৰ চকুলোৰ !

ব্যথাৰ দান

বেচি আৰু নিবিচাৰোঁ।

বেচি আৰু নালাগেও

এই মিলনেই ব'ক যেন চিৰদিন

তোৰ মোৰ প্ৰণয়ৰ নোহাক'ই ভিন

(১৯)

পুৱতী তৰাটি দেখিছা দেহিঅ’
কিমান কৰুণ কাহিনী ল’ই
চকুৰ মুকুতা সবাই শেহত
মৰণ-বুকত মৰিব যায় ;

উষাৰ ধৱলী আলোৰ ষেথাই
মিলন নিশাবে মৰণ — গায়
সঙ্গী-হীনতাৰ দৰদৰ কাঁড়
কলিজাবে তাৰ সবকি যায় !

তুমি কি নজনা,—কলিজাটি মোৰ
তোমাৰ বিৰহী—কবিও এই
সঙ্গী-হীনতাৰ চকুলো ছুটুপি
শেহৰ পথৰ লগৰী ল’ই ;

ধৱলী পুৱাৰ তৰাটিৰে স’তে
একেই পথৰে সখীয়া হ’ই
বেথাৰ-ব্যথাৰ শেষ সীমানাৰ
সাগৰ পাৰটি বিচাৰি যায় !!

ব্যথাৰ দান

(২০)

আহিলেঁ। উলতি তোমাৰ অতিথি
ওৰেটি বজলী সজাগি ব'ই,
তোমাৰ নিঠুৰ ছুৱাৰ খনিতো
নুখুলিলেঁ। তুমি নিঠুৰা অ'ই।

তুমিতো থাকিল। টোপনি বিভোৰ
সপোনে মাথিলে আঁখিত বোল,
মোৰ নয়নৰ দুখাৰি চকুলো
নিশা ব'ই ব'ই কাতৰ হ'ল !

নাকে মুখে লাগি ধূপৰ সুগন্ধ
তোমাৰ কপৰ মাধুৰি পিলে
ছুৱাৰমুখৰ হাচিনা জুপিয়ে
মোৰ বিৰহৰ যাতনা পালে।

ব্যথাৰ দান

পুৱাতে তোমাক সৰা হাটিনাই
জনাব ইমোৰ বুকৰ ব্যথা
ব্যথাতুৰ সেই শেষ তৰাটিকো
সুখি পাবা দেহি মোৰেই কথা ।

তোমাৰ বাটত পৰি ব'ল মোৰ
নিয়ৰ সৰোৱা খোজৰ চিন
শেষৰ চকুলো-ছুধাৰি বাগৰি
মোক ও তোমাক কৰিলে ভিন ।

আহিলেঁ। উলতি তোমাৰ অতিথি
ওৰেটি বজাণী সজাগি ব'ই
উষাই চুমিব তোমাৰ কপাল
মইযে ওলালোঁ। বৰাগী হই ।

—মৰণৰ সময়তো কোনোৱে ওচৰ চাপি
চেনেহৰ কথাষাৰি নালাগে শুনিব
নয়নে নয়ন বাখি, কৰুণ কথাটি ভাঙি
হিয়াৰ সলনি হিয়া নালাগে যাচিব !!—

— * —

*Library books will give you joy for long
if handled carefully with clean hands*

পোৱাৰ ঠাই :—
“মিনাৰ প্ৰকাশ মহল”
নলবাৰী (অসম)

প্ৰিণ্টাৰ :—
শ্ৰীৰুকুৰাম দত্ত
আলোক প্ৰেছ,
নলবাৰী